

Human Forum 2017

written by Xavier Garcia Pujades | 17 de juliol de 2017

El passat 5 de juliol, al Cercle del Liceu de Barcelona, la Graduate School of Management in Barcelona (integrant de l'Associació Internacional d'Universitats, amb més de cent centres als quatre continents, 300 llengües i 500.000 associats) va celebrar la seva [reunió anual del Human Forum](#) (Fòrum Humà), dedicada en aquesta ocasió als "Models d'educació i l'educació del futur".

L'esmentada Associació Internacional d'Universitats, amb més de 25 anys d'existència, i que no depèn, a efectes de subvencions, de cap organisme governamental, va reunir a Barcelona, a través de la Graduate School, dirigida per la russa Tatiana Kompaniets, autoritat acadèmica al seu país, un reduït però escollit grup de professors, alumnes, directius empresarials, científics socials i activistes culturals, arribats d'arreu del món, dedicats a debatre, confrontar i sintetitzar els reptes als que s'enfronta el món actual.

Parlant dels models i l'educació del futur, els distints ponents –en anglès, castellà i rus- van exposar les temàtiques de referència a què s'enfronta la comunitat educativa i, més enllà, la política, l'econòmica i la social, és a dir, qüestions com la identitat humana, els drets humans, la mateixa extinció de la humanitat, la seguretat, la intel·ligència artificial i, en el camp ecològic, les conseqüències diverses de les degradacions ambientals i la urgència de preservar els recursos (aigua, terra, aire, etc) i d'afavorir les energies renovables.

La inquietud que suposa el futur del planeta, a través del canvi climàtic, va fer dir a un dels ponents que estem en "un entorn apocalíptic" i que "no hi ha paradisos tecnològics" per a contrarestar aquest entorn. I que el que pot canviar el signe de l'amenaça són un conjunt d'actituds, locals i

globals, marcades pel pensament crític, la creativitat, els recursos humans, la coordinació amb altres pobles, la intel·ligència emocional, el pensament i la decisió, la orientació cap al servei, la negociació i, en fi, la flexibilitat de la consciència.

Parlaments d'Eliseo Bayo i Santiago Vilanova

Relligant totes aquestes reflexions, dos intel·lectuals (periodistes, escriptors i activistes de l'humanisme ecològic), com Eliseo Bayo (Caspe, 1939) i Santiago Vilanova (Olot, 1947), van oferir, al final de la sessió, dos parlaments destinats a fer veure, respectivament, el procés històric que ha conduït la humanitat a la situació present i a posar en relleu el potencial que té la naturalesa –sempre que se la tracti correctament- per a fer viure amb dignitat el conjunt del planeta.

Bayo (adjunt a la direcció del Human Forum España), en la lectura del Manifest del qual és autor, va apuntar que la clau de la Supervivència Humana és “la Solidaritat, la Cooperació i el Suport Mutu”, com a formes de “la diversitat en la pluralitat”, exigint “respectar i ser respectat”, és a dir, denunciant la teoria darwinista que va donar ales al capitalisme del segle XIX, instaurant que la lluita per la supervivència selecciona les espècies més aptes a través de la violència, teoria que ja va ser refutada, en aquells temps, pels russos Ouspensky i Kropotkin, que mostraren que la solidaritat és el mecanisme bàsic per a les espècies, humanes o animals, per a contenir les forces hostils de la naturalesa.

En aquest sentit, el Manifest del Human Forum “proposa un canvi de paradigma per enterrar els aspectes polítics de la teoria evolucionista, que és causa del malestar de la cultura i del procés de destrucció del Planeta i de les societats que l'habiten”. En aquest “procés de destrucció”, diu Bayo, “la reducció a la uniformitat, la tendència al pensament únic, la imposició d'una sola cultura mundial, i també d'una sola

religió, contradiuen la mateixa realitat de l'essència de les coses, que és diversa”.

Per la seva banda, Santiago Vilanova, autor d'extensa obra en novel·la, assaig i articles, va mostrar la seva fascinació pel món cultural i natural de la URSS, des que va conèixer, a mitjans dels anys 80, diverses regions del vast país (sobretot els Urals i la Sibèria Oriental). Fruit d'aquesta relació geogràfica personal, de la coneixença amb científics de l'Acadèmia de les Ciències de la URSS i de la lectura de grans escriptors com Zhorès Medvedev, Boris Komarov, Valentin Rasputin i Andrei Grigorevich Rumiantsev, a alguns dels quals va conèixer, va ser la seva novel·la *L'ull blau de Sibèria* (Cossetània edicions, 2013, Premi Arbó de novel·la a Sant Carles de la Ràpita), inspirada en el cèlebre i immens llac Baikal, “una catedral de l'ecologia”, com va definir-lo per la qualitat de la seva aigua dolça, “la més pura del planeta”, i que estava en procés de degradació per la implantació de grans centres industrials de pasta de paper i de cel·lulosa, afectant igualment un microcrustaci endèmic, la *epishura baikalensis*, que tenia la virtut d'actuar com a filtre depurador de l'aigua. La novel·la és una trepidant història que clarifica el paper de múltiples actors internacionals: científics corruptes, serveis d'intel·ligència enfrontats, polítics mafiosos i ecologistes romàntics.

De la mateixa manera que va fer amb la seva estada a l'Illa de Pasqua (Xile), creant contactes amb aquestes cultures del Pacífic, en les seves estades a l'ex URSS Vilanova va proposar, en el curs del seu parlament, l'establiment de relacions bilaterals entre Catalunya i la Sibèria Oriental, prenent com a “ànima inspiradora” la força geològica d'aquesta catedral de la natura que és el Baikal.